

Muziek

HET ORGEL IN DE BIOSCOOP. GERARD BUNK.

Het orgel, het koninklijke instrument, dat zijn majesteit onder de machtige vingers van Johann Sebastiaan Bach verkondigde: het orgel is nu, 200 jaar na Bach, in de bioscoop terecht gekomen, waar het stormgeloei, regen, hagel, donder, auto-getoeter, klokken, belletjes, vogelen-getjilp, telefoongerinkel, benevens de Jazz-band nabootst... Of wij ook vooruitgaan! De gekste, de leelijkste geluiden, noodig om al de schrikkelijkheden van den film te illustreeren, kan dit kino-orgel voortbrengen, zoodat het wél in staat is om de zonden, welke in de kino tegen de heilige muziek tóch al bedreven worden, aanmerkelijk te verergeren. Als ik nu in een bioscoop het Andant uit Beethoven's vijfde symphonie hoor door een paar violen, een rammel-piano en een orgel, dat bel-effecten en voog'lengeketter te hooren geeft... ja, dan wordt het me toch wel droef te moe, veront-rust ik me over de smaak-verwording van de massa en verbaast het me dat er geen bezoekers, voor wie muziek nog waarde heeft, onder protest het lokaal verlaten, waar de Sancta Musica zoo gemaltrateerd wordt.

Hoe kan men tegenwoordig lachen over onze grootouders, die in Amsterdam zoo gaarne naar het Park-orkest luisterden, als Koeneman's fantasie „De slag bij Waterloo" gespeeld werd „met geweervuur en raketten erbij". Om zulke onschuldigheden lachen, terwijl men zelf aan dingen, die tienmaal barbaarscher zijn, het oor leent!

Het spreekt vanzelf, dat deze boutade niet tegen de instrumenten zelf gericht is; ik protesteer tegen de wijze waarop in de bioscoop verhandeld wordt, waarop men meesterstukken uit de literatuur verknoeit, totdat ze niet meer verheffend, doch smaakbedervend gaan werken.

Te Rotterdam heeft het Luxor-theater een groot, fraai orgel van de Deutsche firma Walcker; het etablissement van Tuschinsky zal weldra een groot Amerikaansch instrument rijk zijn en het W. B.-Theater bezit sedert eenige dagen een mooi orgel, dat de roem van vaderlandsche nijverheid verkondigt, een instrument vervaardigd in de orgelfabriek van den

heer A. Standaart te Schiedam. Bij de inwijding is het bespeeld door Gerard Bunk uit Dortmund, een kunstenaar van wien geen concessies aan den smaak van Jan en alleman te wachten zijn. Bunk heeft er zich toe bepaald kunstwerken te vertolken zonder hagel, regen en donderbuien, zonder auto-toeters of vogelen-getjilp, op een wijze, die geheel artistiek was en is in staat geweest de voortreffelijke hoedanigheden van het orgel te doen uitkomen.

Gerard Bunk, in 1888 te Rotterdam geboren, is eerst leerling van de muzieschool in zijn vaderstad geweest, heeft daarna studies in Engeland en Duitschland gemaakt, doch beschouwt zich hoofdzake-

Kort daarop volgde zijn aanstelling tot leeraar voor piano en orgelspel aan het — nu stedelijk geworden — Conservatorium. Als zoodanig is Bunk nu nog te Dortmund werkzaam, terwijl hij ook het orgel van de Petrikirche bespeelt. Een drukke werkkring, welke hem nochtans tijd beschikbaar gelaten heeft tot het geven van concerten in de voornaamste Duitsche steden: Berlijn, Leipzig (Thomaskirche), Halle, Frankfort, Dresden, Keulen, Salzburg (Mozarteum), Hannover enz.

Ook als componist is Gerard Bunk reeds werkzaam geweest. Een concert voor orgel en groot orkest zal 8 Maart a.s. te Rotterdam ten gehore gebracht worden door den componist met het Philharmonisch genootschap onder leiding van Willem Feltzer.

WILLEM LANDRÉ.
* * *

G. C. BUNK.

Nu onze geachte medewerker hier de aandacht heeft gevestigd op den begaafden organist Gerard Bunk, veroorloven wij ons er aan toe te voegen, dat hij de zoon is van G. C. Bunk, oud-hoofd eener school en oud-leeraar in de muziek, die in Rotterdam op het gebied van volkszang voortreffelijke dingen heeft gedaan en als leider van dames en kinder-koren een uitstekende reputatie genoot. Bunk heeft thans zijn taak aan jongere handen toevertrouwd, doch hij heeft recht op dank en waardeering. Wat H. J. den Hertog is voor Amsterdam, was G. C. Bunk voor Rotterdam. Van zijn hand verschenen ook eenige zeer goede werkjes over muziek.

REDACTIE.

Gerard Bunk.

lijk als leerling van A. B. H. Verheij. Op-leiding in het orgelspel heeft Bunk echter niet genoten; hij bezocht zooveel mogelijk orgelconcerten en leerde zichzelf door „afkijken" en „probeerden na te doen".

In het buitenland is Bunk nog al gelukkig geweest; reeds op 19-jarigen leeftijd werd hij aangesteld tot organist te Bielefeld, waar hij tot 1910 gebleven is, ook als leeraar voor pianospel in theorie aan het Conservatorium. Een cyclus van 18 orgelconcerten, gewijd aan werken van componisten vóór Bach tot de modernste toe, vestigde voor goed de aandacht op den jongen kunstenaar. Hij ontving een uitnodiging uit Dortmund tot medewerking aan het eerste Max Reger-feest aldaar. Het beroemde orgel van de Reynoldskerk met 105 registers stond hem ten dienste en hoewel hij pas den dag voor het feest gekomen was, heeft Bunk toen op het hem vreemde instrument zóó gespeeld, dat Reger hem uitbundig prees.

